

Rondrit over de bergpassen Oostenrijk - Italië

Plöckenpass, Passo di Máuria, Passo Tre Croci, Gailberg Sattel

Deze route gaat vanuit Kärnten via Italië richting Süd-Tirol, om daarna via het Oostenrijkse Ost-Tirol terug te gaan. Onderweg gaat het over verschillende bergpassen, de een nog mooier dan de ander. En vooral vermeldenswaard.... onze wens om de *Drei Zinnen* eens te zien gaat vandaag eindelijk in vervulling!

Thuis op de kaart nagemeten kom ik op 230km, waarover wij 7 uren hebben gedaan. De afstand zal in de praktijk zeker afwijken door de vele haarspeldbochten. Ook de tijd zal ruim zijn. Wij hebben niet alleen veel stilgestaan om op de mooie plekjes rond te kijken, maar moesten ook noodgedwongen regelmatig aan de kant als er door de hevige neerslag niet meer te rijden viel.

De eerste vakantiedag van 2008 begint met; *"Und dann das Wetter für Heute;... Heftiger Niederschlag und Gewitter in ganz Kärnten. Später vom Westen her Aufklärungen....."*. We horen de stem van radio Kärnten uit onze in de caravan ingebouwde autoradio. Uit dat ding. Wij weten genoeg. Wandelen is op deze eerste dag niet aan de orde, dus wordt plan B uit de kast gehaald.

Terwijl een lichte regen op de voortent tikt, pakken we de autokaart en zoeken een te rijden autoroute uit richting het westen. Daar zouden immers de opklaringen later vandaag vandaan komen. Het lijkt ons slim om de zon dan maar tegemoet te rijden.

We verblijven niet ver van de Plöckenpass en kiezen deze uit om de grens met Italië over te steken. Wat spullen in de wagen en dan starten richting Kötschach-Mauthen, om daar linksaf de bordjes richting de pas te volgen. We kennen deze pas heel goed

door de vele wandelingen die we vanaf deze pas hebben gemaakt, dus wordt het eerste deel een beetje doorgereden tot op de top bij de grensovergang. Daarna wordt de weg aan de Italiaanse zijde veel mooier. Smaller, meer bochten, meer uitzichten. Tenminste, voor zover de laaghangende wolken dit toelaten. Dit 'laaghangende' kunnen we vandaag letterlijk nemen. In delen van de route hangen ze tot op asfaltniveau.

Als we dan omlaaggaan door één van de schitterend uitgehakte tunneltjes, is er ineens toch enig uitzicht en kan ik nog een foto maken voor we verder afdalen richting Tolmezzo. Er volgen nog enkele prachtige plaatsjes waar deze weg doorheen loopt, voor we er aankomen. In Tolmezzo zoeken we de hoofdweg 52 naar het westen, om zo in het eerste deel een beetje te kunnen opschieten. De regen valt met bakken, dus kunnen we maar beter alvast wat kilometers maken.

Tot aan Socchieve mag het met recht ook nog een hoofdweg heten, daarna gaat het over in een bergpas en wordt de weg smaller en bochtiger. En, mooi voor ons, het wordt even droog.

We maken dan ook gelijk maar een sanitaire stop en schieten de foto hiernaast. Heb je hier normaal een prachtig uitzicht, nu moeten we het doen met slechts zicht op een alpenwei en een stukje rots. Daar hoort nog heel wat boven te zitten, maar het blijft verborgen.

Als we daarna de aanval op de Passo di Máuria inzetten, worden we sterk vertraagd door een gele vrachtauto voor ons, die slechts kruipend door de hier heel smalle haarspeldbochten komt. Even later komen we zelfs tot stilstand als er vanaf de andere zijde ook een vrachtwagen aan komt rijden. Pas als de heren chauffeurs net voorbij een bocht een plekje vinden dat net iets breder is en de spiegels hebben ingeklapt, lukt het weer om verder te rijden en even verderop kunnen we zelfs de truck passeren.

Op het hoogste punt van de pas moeten we opnieuw stilstaan. De regen valt weer met bakken en gaat over in hagel en harde wind, waarbij de donderslagen het plaatje compleet maken. Ik acht het veiliger dit noodweer maar even uit te zitten en niet door het wildstromende water te rijden dat voorheen nog een weg was. Heel langzaam rijdend komt ons daar de gele vrachtauto weer voorbij. Daar zijn we nog niet van verlost.

Twintig minuten later rijden we de pas omlaag en hebben ons doel bereikt. Het klaart op en de zon komt zelfs een beetje meespelen. We zijn dus westelijk genoeg aangekomen. Vanaf nu blijft het droog. In de haarspeldbochten omlaag zitten we al snel weer achter de gele combinatie. En opnieuw brengt hij ons tot een stop als hij in een scherpe scheefhangende bocht, met de achterzijde van de oplegger, letterlijk aan de grond komt te zitten.

Net als de chauffeur stap ik uit en we maken kort een praatje over wat wij een mooie weg vinden. Hij is het er niet helemaal mee eens. Nadat met de luchtcompressor de vrachtwagen wat is verhoogd, gaat hij mopperend verder en zien we hem voor het laatst.

Dan komen we onderaan de pas weer door enkele mooie dorpjes en kunnen zelfs droog uitstappen om wat plaatjes te maken. Het licht is nog niet ideaal voor de mooiste opnamen, maar we hebben het dan in ieder geval maar vastgelegd.

We willen eigenlijk vandaag tot Cortina komen en kunnen bij

Lozzo di Cadore aangekomen kiezen of we linksaf de hoofdweg 51 nemen, of rechtsaf via de Passo Tre Croci. Daar we door de weersomstandigheden nog niet veel hebben gezien en we nog wel wat tijd hebben, kiezen we voor de pas. We zullen dan geen tijd meer hebben het stadje Cortina te bezoeken, maar de keuze is unaniem.

We houden richting Auronzo di Cadore aan en nu wordt het inderdaad mooi om ons heen. En we kunnen het zelfs zien! Op de leukste plekjes stoppen we dan ook even om het goed in ons op te nemen. Alleen de toppen van de bergen zitten nog ingekapseld in witte wolken en dat blijft altijd een leuk gezicht.

Net als we Auronzo binnenrijden, komen we over een brug en vangen rechts een flits op van een waterval. Weer wordt er gestopt en lopen we een stukje terug de brug op om dit te bekijken. Duidelijk is aan het water te zien dat er kort geleden flink wat neerslag is geweest. Het normaal heldere water heeft nu een bruin-grijze kleur gekregen van het meegevoerde slib.

Er volgen nog een paar pittoreske dorpjes en dan gaat het, eerst langzaam maar later steeds steiler, de Passo di Croci omhoog. We klimmen met veel bochten naar 1814 meter hoogte en zitten dan boven de bomengrens. Een prachtige pas met veel hoogtepunten. Natuurlijk wordt er weer gestopt om foto's te maken. Beschut tegen de gure wind, gaan we in de kofferbak zitten met de klep omhoog om een appeltje eten. Een stationcar heeft zijn voordelen.

Ook bij de afdaling krijgen we nog enkele fraaie vergezichten gepresenteerd. Al snel komen we nu aan in Alverà bij Cortina. In de winter een waar skiparadijs en dat is te zien aan de vele hellingen, liften en hotels om ons heen.

We gaan net voor het stadje rechtsaf wegnummer 51 op richting Toblach. De hemel wordt steeds blauwer en voor ons uit zien we nu schitterende hoge toppen verschijnen. Deze reiken hier tot boven de 3000 meter.

De weg verloopt nu hoofdzakelijk vlak door het dal. We zien prachtige alpenweiden met daarboven steil oplopende rotswanden. Mooie rotsformaties, kloven en enkele hoge

bergtoppen tegen een stralend blauwe lucht. Sommige toppen blijven nog verborgen in het witte dons van een wolk, maar we genieten volop.

Ook dit is een wintersportgebied gezien de vele skiverhuurbedrijven waar we aan langs

rijden. De volgende stop maken we bij Carbonin Schluderbach, waar weer een weg naar rechts afbuigt, terug naar Auronzo. We komen om een bocht en worden verrast door het gebouw hiernaast op de foto.

Daar rijd je natuurlijk niet zomaar aan voorbij. Net voor het gebouw, in de bocht, kunnen we rechts de auto neerzetten. Alles springt uit de wagen en al snel klinken overal de oohhs en uuhhs en 'kijk daar eens!' Het is hier rondom

ons heen geweldig mooi zodat natuurlijk weer de nodige plaatjes worden gemaakt.

Overweldigend mooie bergen, hier en daar is sneeuw zichtbaar. We nemen even de tijd ook al loopt het klokje al aardig richting het eind van de middag. Deze omgeving zal zeker een goede kanshebber zijn in de overweging voor een vakantiebestemming voor volgend jaar.

Daarna gaat het dan toch weer verder richting Toblach, maar moeten al snel op de volgende grote parkeerplaats rechts weer stoppen. Eindelijk zien we dan de *Drei Zinnen*. Vanaf de parkeerplaats kunnen we tussen twee bergen door deze bijzondere rotsformatie zien liggen. Op wandelsites van Oostenrijk en in enkele wandelforums kom ik de naam en foto's van deze reuzen regelmatig tegen, maar we waren nooit eerder in deze regio. Nu dan eindelijk in het echt!

Natuurlijk ontbreekt het ons aan tijd om daar omhoog te gaan, maar als al gezegd, we komen er nog wel eens terug.

Nu moeten we toch echt wel een beetje voortmaken voor de terugweg. We rijden door tot

het mooie Toblach en dan verder richting de grensovergang bij Sillian. Daarna kunnen we rechtsaf door het Lesachtal terug, of via de hoofdweg naar Lienz. Het Lesachtal hebben we vorig jaar al gereden en weten dat dit geen weg is om op te schieten. We kiezen Lienz.

Wie voldoende tijd heeft en via het Lesachtal wil, kan [hier](#) dat deel omschreven vinden, maar vanaf de andere kant.

In Lienz moeten we een klein stukje door de stad, waarbij we de borden naar Oberdrauburg en het Spittal volgen. Zo rijden we het brede Drautal in.

Bij Oberdrauburg aangekomen, gaan we rechtsaf de brug over de Drau over en staan voor de laatste klim van vandaag. De Gailberg Sattel moet nog worden overwonnen voor we aan de overkant weer in Kötschach-Mauthen aankomen.

Op de eerste grote parkeerplaats van deze pas maken we nog een laatste stop om het plaatje hieronder van het Drautal te kunnen maken. Daarna gaan we door naar de camping na wat uiteindelijk toch een hele mooie dag is geweest, ondanks het slechte begin.

De routes zijn zo nauwkeurig mogelijk opgetekend. Ik ben niet verantwoordelijk voor wijzigingen ter plaatse en/of (type-)fouten in de omschrijvingen. NEEM ALTIJD EEN GOEDE WANDELKAART MEE! [En mail ons](#) als je onjuistheden tegenkomt.

© 2006 - 2011 superfamilie.nl | Het is toegestaan deze PDF routebeschrijving af te drukken of te downloaden naar een locale harde schijf voor enkel persoonlijk en non-commercieel gebruik. | Voor meer informatie zie: [Auteursrecht & Disclaimer](#) |

